

Alex Lépique

De treurige kampioen van Roland-Garros

Vertaald door Hilke Makkink

De Fontein

I

Lacroix hield van de Parijse ochtenden. Van het aanbreken van de dag, met alle typische geluiden die daarbij hoorden. Het rammelen van de rolluiken voor de ramen als de Rue Cler ontwaakte. Het geschraap van de vuilnisbakken op het asfalt en het geklepper van de deksels als de *propreté* van Parijs onderweg was: elke maandag en vrijdag en altijd stipt om tien voor zeven. Op die dagen had hij geen wekker nodig, aangezien de vuilnismannen punctueler waren dan een Zwitsers uurwerk. Het zachte gesprek tussen de kaasverkoper en de eigenaresse van de bloemenwinkel: het echtpaar Lacroix hadden een weddenschap lopen wanneer die twee elkaar nou eindelijk de liefde zouden verklaren. Een weddenschap die al minstens twaalf jaar liep en inmiddels waren de twee winkeliers dik over de zestig – het werd dus weleens tijd.

Kortom: Lacroix vond de vroege ochtend heerlijk, als Parijs nog onaangetast, zo leeg en slaperig was, en de bladzijde waarop het verhaal van deze dag zou komen te staan, nog maagdelijk wit.

Maar vandaag wilde het hem niet lukken om uit bed te komen en dus kwam *madame* Lacroix even voor achten de slaapkamer weer in. Ze was al helemaal aangekleed en keek bezorgd neer op haar man, die nog steeds in bed lag en zijn gezicht met zijn hand afschermd.

‘Voel je je niet lekker, *mon cher*?’ vroeg ze. ‘Moet ik me zorgen maken?’

Lacroix kwam half overeind, leunend op zijn elleboog, en keek haar welwillend aan. Hij wilde niet dat ze zijn gedachten zou raden. Maar wat dat aanging hoefde hij zich geen illusies te maken: waarschijnlijk had ze al geweten dat er iets met hem aan de hand was toen hij het zelf nog niet eens in de gaten had gehad. Ze kwam naast hem zitten, pakte zijn hand, legde die op haar schoot

en bedekte hem beschermend met haar andere hand.

‘Je maakt je zorgen over wat ze vandaag weer zullen schrijven, of niet?’

De intelligente ogen van zijn vrouw toonden hem dat hij haar nooit iets zou hoeven voorliegen – hij was een open boek voor haar.

‘Ja,’ antwoordde hij. Het was niet meer dan een gemompel.

Ze haalde een keer diep adem. ‘Mon cher, ik vermoedde natuurlijk wel dat het zwaar zou worden, maar je hebt gelijk: ik wist niet dat het zo zwaar zou worden. En het spijt me dat...’ Ze zweeg en hij schudde zijn hoofd, kwam verder overeind en trok haar tegen zich aan, zodat ze haar hoofd op zijn schouder kon leggen – een vertrouwd gebaar dat hem waarschijnlijk nog meer geruststelde dan haar.

‘Stop daarmee, *chérie*,’ zei hij zacht, ‘het spijt mij dat ik er zo mee zit en dat jij dat nu meekrijgt. Het is alleen: ik heb altijd zo mijn best gedaan om onder de radar te blijven. En nu zitten we op een presenteerblaadje. Maar het zij zo. Ik wil en ik zal je bij alles ondersteunen. En ik weet toch waarom je jezelf dit allemaal aandoet. Je wilt tenslotte...’

Hij maakte de zin niet af omdat ze het er eigenlijk nog nooit over hadden gehad. Over wat er zou gebeuren als het zou lukken. Wat er de dag erna zou gebeuren. Hoe hun leven zou veranderen, mocht ze daadwerkelijk winnen. Het was als bij een jong stel dat zich de gezamenlijke zwangerschap voorstelde, de misselijkheid, de dikke buik, zelfs de weeën bij de bevalling. Allemaal dingen waarop je je minutieus voorbereidde. Maar uiteindelijk kon niemand zich die bewuste dag voorstellen, de eerste dag thuis met de baby, dat kleine wezentje. Gewoon omdat dat elk voorstellingsvermogen te boven ging.

‘Dank je,’ zei ze en ze streelde hem over zijn wang. ‘Hopelijk laten ze je vandaag met rust. Maar als je me nu zou willen vergeven, lieverd, ik moet ervandoor. Een grote *matinée* in de Bourse de Commerce, en aansluitend breng ik nog een bezoek aan de daklozenopvang in het tweede. En dan morgenavond die enorme manifestatie op de Boulevard de Belleville... misschien heb je tijd

om me af te halen, dan zouden we daarna nog een hapje kunnen gaan eten.'

'Dat klinkt goed.'

Toen gaf ze hem een kus en keek hij haar na, terwijl ze in haar lichte zomerjurk met de kleurrijke bloemen de kamer verliet. Dominique Lacroix zou altijd trouw blijven aan haar stijl, ze zou zich nooit anders gaan kleden, nooit proberen om welke man dan ook te imiteren om succesvol te zijn – waarom ook? Ze was een vrouw in de bloei van haar leven, ze was zelf buitengewoon succesvol, ze was *très chic*, en ze was gewoon zichzelf – een betere reclame was er niet. Anderen hadden spindokters nodig, madame Lacroix had genoeg aan haar intuïtie. Ze was een echte Parisienne, een vrouw van het volk, zonder met iedereen vriendjes te willen zijn – en in deze tijden leken de Parijzenaren niets liever te willen van hun politici.

Lacroix stond op om te gaan douchen. Toen kleeedde hij zich aan, ondertussen probeerend door het raam een blik op het rek voor de tegenoverliggende *kiosque* te werpen. Maar de krant *Le Parisien* was te ver weg om de voorpagina te kunnen ontcijferen. Hij zou door de zure appel heen moeten bijten en onvoorbereid naar buiten moeten. Het was niet anders. Uiteindelijk moest het toch een keer stoppen. En Lacroix hoopte maar dat dat *uiteindelijk* vandaag zou zijn.

2

Hij hoefde niet eens heel dichtbij te komen. Eén blik op de foto die op de voorpagina prijkte was genoeg voor Lacroix om te weten dat *uiteindelijk* nog even uitgesteld werd. Want de journalist van *Le Parisien* had blijkbaar toch nog een gemene kop weten te verzinnen:

PARIJSE CRIMINELEN KUNNEN OPGELUCHT ADEM-
HALEN – BINNENKORT ZAL LACROIX MOETEN AF-
TREDEN

De letters op de voorpagina waren natuurlijk altijd al groot, maar deze keer had de *commissaire* de indruk dat ze nog een beetje groter uitgevallen waren. De afbeelding toonde Dominique en hem, zij in avondjurk, hij in een donker pak. Genomen tijdens een van de zeldzame gelegenheden waarvoor ze gezamenlijk waren komen opdaven: een uitreiking van de Orde voor Kunst en Literatuur aan een schrijver uit het zevende arrondissement, als hij zich niet vergiste. Dominique had hem daar per se bij willen hebben – nou ja, zelf had hij ook wel willen gaan, omdat hij de prachtige gedichten van de betreffende dame zo mooi vond. En nu stond die foto dus op deze vreselijke voorpagina en zouden Dominique en hij door heel Parijs rondgedragen worden, en overal op toonbanken en in rekken liggen.

Hij kneep zijn ogen een beetje dicht. Niet alleen omdat hij verder wilde lezen zonder die flutkrant op te hoeven pakken, maar ook omdat hij zich schaamde. Het was een vreemde mengeling van schaamte en plaatsvervangende schaamte, die ervoor zorgde dat er een koude rilling over zijn rug liep. Lacroix was niet iemand die snel bang was – maar dit blootgesteld worden aan de openbaarheid boezemde hem meer angst in dan alle Parijse criminelen bij elkaar.

Door Romy Schneider

Hij is de beroemdste politieagent van Parijs: commissaire Lacroix van het bureau in het vijfde en zesde arrondissement. Met zijn hoge percentage opgeloste zaken en zijn mensenkennis had hij allang de grote baas van de Parijse politie kunnen zijn, maar Lacroix heeft altijd liever onderzoek gedaan dan de carrièreladder naar een rustige kantoorbaan te beklimmen.

Nu wil zijn vrouw echter de baas worden. De baas van Parijs, welteverstaan.

De burgemeester van het zevende arrondissement heeft zich namens de conservatieve Républicains kandidaat gesteld voor de burgemeestersverkiezing dit najaar. En de kansen van de sympathieke politica zijn bijzonder groot. Terwijl haar concurrentie zichzelf met aanhoudend geruzie te gronde richt, regeert Dominique Lacroix, de gewiekste tacticus, haar district nu al bijna tien jaar met veel succes en zonder enig schandaal. Wat haar alleen nog maar gekwalificeerder maakt.

Mocht ze daadwerkelijk gekozen worden, dan zou de stad weleens een bloeiende toekomst tegemoet kunnen gaan. Zij het ook een bloeiende toekomst voor de hoofdstedelijke criminelen.

Want hoe kan commissaire Lacroix zijn werk blijven doen als zijn echtgenote zijn gezaghebber is? Het zou voor belangenverstrengeling zorgen. Bovendien zou het een verhoogd veiligheidsrisico met zich meebrengen als de echtgenoot van de politiek leider van Parijs tijdens zijn werk in gevaar zou komen – zo iets zou niet alleen Dominique Lacroix chantabel maken, maar ook de stad.

Moet Lacroix dus ver voor zijn pensioengerechtigde leeftijd uit eigen beweging aftreden? Daarover gaan de Police Nationale en de prefect overleggen, wordt achter gesloten deuren beweerd.

Het vooruitzicht baart niet alleen veel burgers grote zorgen. De voorzitter van de Vereniging voor slachtoffers

van misdrijven vertelde deze krant: 'Een bewezen expert en ervaren agent als commissaire Lacroix is onontbeerlijk voor het werk van de Parijse politie en voor de veiligheid van de Parijse burgers. We hebben hem nodig om de criminelen van de stad in bedwang te houden. Om deze reden zal ik straks niet voor zijn vrouw kunnen kiezen, hoe goed haar kwalificaties ook zijn. En ik kan – ook al zou ik normaal gesproken nooit stemadvies geven – iedereen alleen maar aanraden om hetzelfde te doen.'

We hebben Dominique Lacroix gevraagd hoe het beroepsmatig verder zal gaan voor haar man, maar tot nu toe blijven onze interviewaanvragen onbeantwoord. Le Parisien blijft het uiteraard proberen.

Normaal gesproken was Lacroix de beheersing zelf, maar nu stond hij op het punt het krantenrek omver te trekken. Of kon hij beter alle exemplaren zelf kopen, zodat niemand deze rotzooi zou lezen? Al zou hij dan niet alleen in de Rue Cler moeten toeslaan, maar ook in de Rue de Buci, waar zijn stamcafé zich bevond, en rondom het bureau en, en... Nee, daar was geen beginnen aan. Er zat niets anders op dan het geschrevene te negeren en zijn weg naar het werk te vervolgen.

Tijdens de zaak van de vermoorde bakker had hij nog zo prettig samengewerkt met Romy Schneider, de jonge, aanstormende verslaggever. Maar afgelopen winter was het tijdens het onderzoek naar de kerstmysterie in Montmartre tot onenigheid tussen hen gekomen, waardoor de journalist zich nu blijkbaar geroepen voelde om een privévetuut te lokken, die goed paste in het redactiestraatje van haar krant.

Lacroix weerstond de koffiëgeur die vanuit het Café Central tot hem doordrong. Hoe graag hij ook een kleine *noisette* gedronken had, hij vreesde dat niet alleen de waard hem op het artikel zou aanspreken. En dus sloeg hij vanuit de Rue Cler rechts af de Rue de Grenelle in en liep met stevige tred in oostelijke richting.

Het was deze ochtend nog aangenaam koel. Nadat de voorzomer Parijs eind mei al op een periode van hoge temperaturen

getrakteerd had, waarin zijn collega's al ventilatoren op hun bureaus neergezet hadden, kon Lacroix vandaag zelfs een jas dragen zonder daarmee bijzonder op te vallen. Zijn hoed had hij diep over zijn gezicht getrokken.

Hij hield van deze wandeling door de kaarsrechte Rue de Grenelle, die hem eerst langs de Dôme des Invalides, vervolgens langs het Ministerie van Arbeid en ten slotte langs de werkplek van zijn vrouw, het gemeentehuis van het zevende, leidde. Maar deze keer liep hij haastig door, zonder te veel om zich heen te kijken; hij wilde niet herkend en op het artikel aangesproken worden. Mijn god, dacht Lacroix. Deze hele situatie maakte zijn stad er echt een stuk minder leuk op.

Als een schim schoot hij over de Boulevard Saint-Germain, zonder acht te slaan op de kleurrijk gedecoreerde etalages waarvan hij anders altijd zo genoot. In plaats daarvan sloeg hij snel links af de Rue de Buci in om vervolgens ijlings de Chai de l'Abbaye te betreden. Hierbinnen, zo hoopte hij, zouden ze hem wel met rust...

'*Mon cher commissaire!*' riep Yvonne Abeille, de waardin, wier zwarte schort helemaal onder het meel zat. Ze stond zo wild een baguette voor het ontbijt in *tartines* te snijden dat de kruimels in het rond vlogen en het meel in witte stofwolken door de lucht stooft. 'Ik wachtte al op je, heb je het al ge...'

Ze maakte een hoofdbeweging in de richting van de krant, die opengeslagen op de oude zinken bar lag, maar bij het zien van zijn vertrokken gezicht begon ze steeds langzamer te praten, totdat ze helemaal verstomde.

'Je wilt toch niet ook nog mijn lievelingsplek voor me verpesten, of wel, *ma chère patronne?*'

'Nee, Lacroix, mijn god, natuurlijk niet! Maar als het journaal dit soort dingen neerpent, dan mag ik toch tenminste wel vragen of er iets van klopt? Moet je echt ontslag nemen?'

Vragend keek ze hem aan. Een en al behoedzaamheid. Zo had hij de nuchtere Yvonne Abeille echt nog nooit gezien.

'Lariekoek!' zei hij luid, terwijl hij plaatsnam op de barkruk die het verst weg stond van de gelagkamer – ook weer een beschermingsmechanisme, bedacht hij. 'En mag ik dan nu eindelijk een

café, mais vraiment. Meteen beseft hij dat het er een stuk barser uitgekomen was dan hij bedoeld had. *Excuse-moi,* mompelde hij, 'het is een zenuwslappende ochtend.'

'Snap ik toch, commissaire. Maar Dominique's peilingen zijn wel geweldig, of niet soms?'

Hij knikte geïrriteerd, terwijl Yvonne met de oude koffiemachine in de weer ging en hem even later een klein kopje met dampende zwarte koffie voorzette, dat hij zo snel leegdrank dat hij zijn tong brandde.

C'est pas vrai, mopperde hij. *Quelle journée!*

Yvonne liep naar een tafeltje in het achterste deel van de gelagkamer om een bestelling op te nemen. Toen ze terugkwam, herhaalde ze: *Deux citrons pressés,* twee cappuccino's.' Toen brulde ze naar de keuken: 'En twee *omelettes jambon-fromage, d'accord?*'

'*Oui,*' kwam even later het antwoord van haar chef-kok, die tevens haar echtgenoot was en zich slechts zelden in het café liet zien – zijn rijk was de keuken, zijn onderdanen het fornuis en de koelkast, terwijl Yvonne over de gelagkamer en de bar heerste.

Ze sneed twee citroenen doormidden en wilde net beginnen met het uitpersen van dit typisch Parijse ontbijtdrankje toen Lacroix zijn keel schraapte en zei: 'Ik wil gewoon dat er helemaal niets verandert. *Mon dieu,* is dat dan echt te veel gevraagd? Ik haat het dat de Parijse taxi's tegenwoordig die verschrikkelijke rode en groene lampjes hebben, ik haat het dat de dienstregeling van de lijnbussen om de haverklap verandert omdat de oude burgemeester elke dag weer een andere straat afsluit, zodat er alleen nog maar gefietst mag worden. En ik snap nog steeds niet waarom je die ongelooflijk lekkere rode wijn van Château Le Reysse niet meer op de kaart hebt staan, Yvonne,' hij begon steeds harder te praten, 'ik haat veranderingen – en ik haat het om in het middelpunt te staan. En alles wat er momenteel gebeurt is verandering en dan ook nog eens een ontwikkeling waardoor mijn vrouw, en daarmee ik ook, in de schijnwerpers komt te staan. Mijn god, natuurlijk wil ik dat ze deze verkiezing wint. Maar ik ben toch niet degene die zich verkiesbaar stelt, dat is zij – waarom lijkt niemand dat te

begrijpen? Laat mij met rust, laat mij gewoon elke ochtend in alle rust hier mijn *café* drinken...'

Zelf zag hij de beweging achter het raam slechts vanuit zijn ooghoek, maar Yvonne's geïnteresseerde blik vertelde hem dat daarbuiten wat gaande was. Hij draaide zich om, terwijl hij de waardin nog hoorde mompelen: 'Ik geloof dat het gedaan is met de rust.'

Buiten waren twee zwarte limousines midden op de weg tot stilstand gekomen. Niet het soort dat hier in Parijs op elke straathoek bleef staan om rijke inwoners van A naar B te transporteren, maar twee exemplaren van het bijzonder gewichtige soort. Dat zag Lacroix aan het feit dat uit de voorste auto een man in een zwart pak stapte, een zonnebril met spiegelglazen op zijn neus. Het prototype van een bodyguard. Het portier van de achterste auto, dat op dat moment openging, bestond uit dik staal; beide voertuigen waren gepantserd en zagen er dusdanig belangrijk uit dat de achteropkomende taxichauffeurs het wel uit hun hoofd lieten om hard te gaan toeteren. Even later stapte een man uit de tweede auto en Lacroix hapte even naar adem. Even dacht hij aan een toeval, een tweeling, een man die door een speling van de natuur gewoon heel veel leek op die andere, veel beroemdere man. Maar toen schudde hij zijn hoofd. Nee, dit was geen tweeling. Hij was het echt.

Hoewel de commissaire hem nog nooit persoonlijk ontmoet had, had hij hem al wel vaak bekeken, urenlang zelfs soms. Op heerlijke zomerdagen hadden Dominique en hij het mooie Parijse weer genegeerd en hun lievelingswandelingetjes links laten liggen om in plaats daarvan in een café om de hoek van de Rue Cler op een televisie naar *hem* te kijken. En nu betrad deze man de Chai de l'Abbaye.

Lacroix kon zijn ogen niet van hem afhouden. De bodyguard hield de deur voor de man open en liet hem naar binnen stappen, toen schoof hij zich langs hem heen en liet zijn blik onderzoekend door de ruimte gaan. Het kostte hem slechts een paar ogenblikken om alle hoeken te controleren. Deze twee waren een goed op elkaar ingespeeld team. Pas toen de controle klaar was kwam de man in beweging. Het lukte Lacroix nog net om de tekst te lezen die op het zijportier van de voorste limousine stond: SHUTTLE DU

ROLAND-GARROS. Maar de beroemde man kwam hier niet om te ontbijten – o, nee. Dat besepte Lacroix toen hij plotseling voor hem stond en hem vriendelijk toeknikte, alsof ze hier met elkaar afgesproken hadden.

Hij was kleiner dan Lacroix gedacht had, maar nog altijd slank en gespierd. Zijn teint was donker, zijn voorhoofd vriendelijk gefronst, het grijze haar droeg hij in een keurige scheiding en zijn blauwe ogen glinsterden sympathiek. Lichtblauw als die van een husky, dacht Lacroix. Destijds, tijdens de grote toernooien, waren deze ogen zijn handelsmerk geweest, maar de commissaire had nooit gedacht dat ze in het echt net zo blauw zouden zijn als op tv.

‘Neemt u me niet kwalijk, *monsieur* Lacroix,’ zei hij met een zachte en vriendelijke stem, die toch zo ongekunsteld soeverein klonk dat de commissaire meteen besepte dat deze man zelden tegenspraak kreeg. ‘Sorry dat ik u stoor tijdens uw ontbijt.’

‘Alstublieft,’ zei Lacroix, ‘neemt u toch plaats, *monsieur* Seignosse.’

De man kneep zijn ogen niet tot spleetjes, hield niet zijn hoofd scheef, deed ook verder niet moeilijk, maar ging gewoon op de vrije barkruk naast de commissaire zitten en zei zacht, alsof hij de gedachten van de agent kon lezen: ‘Het is fijn om eens iemand te ontmoeten van wie ook iedereen de naam kent. Het is altijd weer vreemd als iedereen in een gezelschap zich aan elkaar voor moet stellen en alleen van mij iedereen de voor- en achternaam kent, zelfs mijn verjaardag en de maat van mijn onderbroek. Maar goed, dat is nu eenmaal het lot van een zogenaamde legende – daar weet u ongetwijfeld alles van... De pers doet er tenslotte alles aan om u een legendestatus te verlenen.’ Waarbij de man *Le Parisien* oppakte en vervolgens vol afschuw weer op de bar liet vallen.

Lacroix trok een gepijnigd gezicht. ‘Niet iets waarom ik gevraagd heb...’

‘Ik weet wat u bedoelt. Mijn hele leven lang wilde ik alleen maar tennissen. En ook nu zou ik dat het liefst nog doen. Maar de bond had andere plannen met me – en een mens moet tenslotte ergens van leven.’ Hij lachte hartelijk en het klonk absoluut niet arrogant.

Lacroix ging in zijn hoofd na wat hij allemaal van de man wist.

Éric Seignosse mocht er misschien uitzien als een sportieve vijftiger, hij moest toch al eind zestig zijn. Hij was de Franse tegehanger van Boris Becker: Wimbledon had hij dan misschien nooit gewonnen, wel had hij in de jaren zeventig Roland-Garros gedomineerd. Zeven keer – Lacroix wist dit zo goed omdat het zijn geluksgetal was – had Seignosse het toernooi in Parijs gewonnen, waardoor hij zelfs een paar weken op plek één van de tenniswereldranglijst gestaan had. Na zes overwinningen en een blessure was hij gestopt, om met begin dertig weer terug te keren, een leeftijd waarop anderen al als tennis-opa's gezien werden. Maar hij had het publiek in het Bois de Boulogne achter zich gehad – en had het toernooi zowaar weer gewonnen. Op de finaledag was het in Parijs vijfendertig graden in de schaduw, maar de parken en *quais* van de Seine waren uitgestorven geweest, omdat alle Parijzenaren naar de finale op de televisie gekeken hadden – zes zenuwslopend spannende uren.

Die dag, toen hij zijn Kroatische opponent in vijf sets versloeg en de twee elkaar na afloop de handen geschud en elkaar omhelsd hadden, had van Éric Seignosse een nationale held gemaakt. En hij was slim genoeg om niet dezelfde fout te maken als veel van zijn collega's: hij had een plan voor het leven erna. Een leven zonder alcohol, dure auto's en nog duurdere echtscheidingen.

Aanvankelijk had Éric Seignosse zich teruggetrokken uit de openbaarheid, hij had gereisd, van het leven genoten, en was na twintig jaar teruggekeerd als voorzitter van de tennisbond. En nu zat hij hier, naast Lacroix, met duidelijk iets op zijn hart.

'Moet u horen, we zijn allemaal ten einde raad,' zei hij en hij leek naar iemand achter de bar te kijken. Lacroix volgde zijn blik. Daar stond Yvonne, die niet in staat leek zich te bewegen. Ongegeneerd stond ze de tennisspeler aan te staren. Monsieur Seignosse glimlachte naar haar.

'U hebt een leuke bistro,' zei hij iets luider nu.

'O!' Ze werd helemaal rood en Lacroix voelde bijna iets van jaloezie. Bij hem had ze nog nooit zo verrukt gekeken. 'Echt waar, Éric? Eh, ik bedoel, monsieur Seignosse?'

'Geeft niet, iedereen noemt me Éric – en als u zo vriendelijk

zou willen zijn om een *verveine* voor me te maken, dan mag u me noemen wat u wilt.'

'O, maar natuurlijk, monsieur Seignosse,' antwoordde Yvonne en ze pakte meteen een wit theepotje om dat onder het heetwaterkraantje van de koffiemachine te zetten.

'Maar goed, monsieur Lacroix, we waren vanochtend dus ten einde raad. Uiteraard hebben we een veiligheidsadviseur in dienst, die mij meteen adviseerde om Arnaud te bellen. Arnaud kent u natuurlijk.'

Arnaud Mercier was Lacroix' leidinggevende, de baas van de Parijse Police Nationale, die de bureaus in de verschillende arrondissementen aanstuurde vanaf de Quai des Orfèvres, het chique en aloude adres op de Île de la Cité in het hart van de stad.

'Maar eigenlijk wist ik al dat ik u wilde, tenslotte heb ik vanochtend tijdens het ontbijt ook *Le Parisien* gelezen. Ik had gehoopt – nee, verwacht – dat de kranten zouden openen met onze grote ster – de eerste Fransman in twintig jaar die het in zich heeft om Roland-Garros te winnen. Maar helaas. U was het die de voorpagina domineerde. Toen ik vervolgens gebeld werd en hoorde wat er gebeurd is, dacht ik: dit moet een teken zijn. Ten eerste omdat ik heel blij was dat onze grote ster niet op de voorpagina staat – nou ja, eigenlijk is het nog geheim, maar u weet hoe dat gaat – en ten tweede omdat ik nu wist dat *u* het bent, commissaire, die het universum op mijn pad gebracht heeft om ons mysterie op te lossen.'

Met een bescheiden kuchje zette Yvonne het theepotje en een kopje op de bar, waarbij ze zo doordringend naar tennisspeler keek dat ze het potje bijna omstootte. Manmoedig grepen Lacroix en monsieur Seignosse tegelijk in, waardoor een nogal hete overstroming voorkomen werd.

'We zouden een goed team zijn,' zei Seignosse lachend.

'Yannick Duc,' zei Lacroix. 'U doelt op Yannick Duc.'

Seignosse knikte. 'Frankrijks nieuwe grote tennisbelofte. Heeft begin dit jaar het Australian Open gewonnen. Zijn eerste grandslamtoernooi. En nu wil hij naar de tennistop. Mocht hij hier winnen, dan stijgt hij naar de eerste plaats van de wereldranglijst.'

Al moet ik zeggen dat dat na vanochtend helaas meer dan onzeker geworden is.'

'Wat is er dan met hem?' vroeg Lacroix, die nog steeds geen idee had waar dit naartoe ging.

'Ik zou het prettiger vinden als we dat niet zo openbaar zouden bespreken,' zei Éric Seignosse. 'Mag ik u vragen om mij te begeleiden? Dan rijden we meteen door naar het Bois de Boulogne, zodat u het met eigen ogen kunt zien. Het enige wat ik u nu al kan zeggen: het betreft een zaak van nationaal belang. Zelfs de minister van Sport is al op de hoogte – en zo meteen zullen we ook de president informeren. Echt, commissaire Lacroix: we hebben u nodig.'

'Tja, in dat geval, monsieur Seignosse...'

De tennisspeler wees op zijn auto, die nog steeds voor de deur stond.

Lacroix aarzelde. 'Maar eerst moet ik echt nog even naar het bureau. Iets afhandelen in een andere zaak. Daarna kom ik uw kant op, goed?'

Seignosse keek hem bloedserius aan. 'Komt u alstublieft zo snel mogelijk, commissaire. Het is een kwestie van uren.'

'Ik zal er zijn voordat de klok twaalf uur slaat, monsieur Seignosse.' Toen wendde hij zich naar de bar. 'Yvonne, ma chère, ik heb dringend nog een *café* nodig. *Merçi*.'

De oude toptennisser knikte en stond op van zijn barkruk. 'Ik zie dat u zich niet zo snel van uw stuk laat brengen, commissaire. Dat mag ik wel. Goed, dan zie ik u wel verschijnen. Goedendag.' Toen knikte hij naar de waardin, die hem met stralende ogen nakeek.

'Naar mij kijk je nooit op die manier!' zei Lacroix lachend.

'Tja, mon commissaire, al komt dat niet omdat jouw onderarmen minder aantrekkelijk zijn dan die van monsieur Seignosse.'

'O nee?' vroeg Lacroix en onwillekeurig keek hij even naar zijn brede armen, die zoals gebruikelijk in een tweedjasje staken. 'Waarvoor dan?'

'Dat komt omdat jij altijd met zulke glanzende ogen over madame Lacroix praat. En monsieur Seignosse is een eeuwig vrijgezel, daar kan een mens nog eens over dromen...'

‘Het eten is klaar, chérie,’ klonk het vanuit de keuken. Yvonne zweeg en knipoogde naar Lacroix. ‘Hoewel de werkelijkheid natuurlijk een stuk beter is,’ zei ze, waarna ze verdween om het ontbijt uit te serveren.

Met een paar dampende borden kwam ze even later weer de keuken uit. De omelet zag er perfect uit. Niet helemaal doorbakken maar mooi *à point*; aan beide kanten liep de lichte cantal eruit waarmee de chef-kok de omelet hier vulde, en het rook zo heerlijk naar verse kruiden dat de commissaire er honger van kreeg.

‘Maak er ook zo een voor mij, oké? Ik kan tenslotte moeilijk met een hongerige maag gaan sporten. En zou ik je telefoon even mogen gebruiken? Alsjeblieft?’

‘Voor één keertje dan, mon commissaire,’ antwoordde Yvonne bloedserieus.

Lacroix liep om de bar heen en nam het apparaat met snoer mee naar zijn plek. Toen pakte hij de hoorn op en toetste het nummer in van zijn bureau. Zoals altijd was het Jade Rio die na twee keer overgaan opnam.

‘Bureau van het vijfde en zesde arrondissement, goedemorgen?’
‘*Capitaine*, met mij.’

‘O, commissaire, hoe gaat het?’

Aan haar stem kon hij horen dat de opengeslagen *Parisien* voor haar neus lag.

‘Prima,’ zei hij en hij liet niets merken. ‘Ik krijg zo een heerlijke omelet en daarna mag ik kennismaken met de oude en de nieuwe tenniskampioen van Frankrijk. Nou ja, de oude ken ik inmiddels, maar de nieuwe staat me nog te wachten.’

‘Over wie heb je het?’

‘Dat vertel ik je straks. Zou je Paganelli willen zeggen dat ik jullie twee straks nodig heb? Bij een heel belangrijke zaak? Over een uur op het bureau. En daarna rijd ik naar de vermoedelijke plaats delict.’

‘We...’ Rio zweeg even, bedacht zich toen. ‘Oké, ik zal maar niet vragen wat al die geheimzinnigheden te betekenen hebben. Maar we verheugen ons op je, commissaire. De Corsicaan is al net zo benieuwd als ik.’

'À plus, capitaine.'

Lacroix hing op. Toen keek hij voorzichtig om zich heen. Yvonne stond nog bij een tafeltje met de gasten te praten. En dus toetste hij een tweede nummer in. Na acht of negen keer overgaan werd er opgenomen.

'Met Schneider.'

Hij sprak snel.

'*Mademoiselle* Schneider,' siste hij, zo heftig dat hij Yvonne's blik in zijn rug kon voelen, 'ik weet dat we geen vrienden meer zijn sinds die zaak in Montmartre. Maar wat u hier aan het doen bent, is echt... ik -'

'Met wie spreek ik?' Ze klonk geamuseerd.

'Met Lacroix, commissaire Lacroix.' Nu sprak hij luid en woedend. 'U voert een smerige lastercampagne, tegen mij en tegen mijn vrouw - en dat weet u heel goed. Dit is zo laag - ik ben echt witheet. Luister, u moet hiermee ophouden.'

'Ah, commissaire, ik dacht al wel dat u het niet leuk zou vinden.' Haar stem klonk heel rustig maar toch meende hij er een licht beven in te horen. Hoewel ze hier duidelijk niet op gerekend had, was ze toch even gevat als anders. 'Het klopt dat ik boos ben op u, vanwege Montmartre. Maar u moet het toch met me eens zijn: de burgers van Parijs hebben recht op de waarheid. Bovendien wordt de verkiezing zo weer een stuk spannender, dat zou voor een echte democraat als uw vrouw -'

Lacroix viel haar in de rede: 'Laat mijn vrouw hierbuiten. U hebt het op mij gemunt!'

'Ik moet uw vrouw er wel bij betrekken,' antwoordde Romy Schneider koel. 'Zij is een publiek persoon - binnenkort misschien zelfs wel de belangrijkste vrouw van Parijs. Maar het is fijn dat u me nu toch een verklaring geeft, na dit belletje heb ik tenminste iets om over te schrijven. Dus luister, commissaire...'

'Nee, u luistert nu naar *mij*, mademoiselle: u laat ons voortaan met rust, mijn vrouw en mij. U achtervolgt mij niet meer. Ons allebei niet. Wat is het volgende? Bij mijn broer langsgaan om hem uit te horen over mijn geloof? Mijn moeder is helaas al overleden, maar u zou haar kunnen opzoeken op de begraafplaats van Senlis.

Of... Ach, ik kan uw manier van werken echt niet uitstaan...' Toen gooide hij de hoorn met een klap op de haak.

Nog geen drie seconden later stond Yvonne achter hem. 'Alles oké, mon commissaire? Zo heb ik je nog nooit meegemaakt. Ik wist niet dat het je zo aangreep.'

Hij draaide zich naar haar om en keek haar ernstig aan. 'Ik... Nee, het spijt me, het was niet mijn bedoeling om het hele café bij elkaar te schreeuwen.'

'Nou, die vrouw, die mademoiselle Schneider, die komt er hier vanaf vandaag niet meer in, dat zweer ik je!'

Verschenen van Alex Lépici:

De doden van de Pont Neuf

De bakker van Saint-Germain

Het kerstlicht van Montmartre

Het zomerhuis in Giverny

De blinde boekhandelaar van de Notre Dame

De treurige kampioen van Roland-Garros

E-book juli 2024

Dit is deel 6 in de serie 'Inspecteur Lacroix'.

Oorspronkelijke titel *Lacroix und der traurige Champion von Roland-Garros*

Oorspronkelijke uitgever Kampa

Copyright © 2023 by Kampa Verlag AG, Zürich

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hilke Makkink

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7390 5

ISBN luisterboek 978 90 261 7391 2

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.